

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความหวังของเด็กที่ถูกทารุณกรรมกับเด็กที่ไม่ถูกทารุณกรรม กลุ่มตัวอย่างคือเด็กอายุ 6 – 12 ปี ทั้งหมด 120 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้คือเป็นเด็กอายุ 6 – 12 ปี ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ และได้รับการทารุณกรรม 60 ราย และ เด็กอายุ 6 – 12 ปี ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ ที่ไม่ได้รับการทารุณกรรม 60 ราย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ชนิดคือ (1) แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง (2) แบบสำรวจประวัติของการถูกทารุณกรรม ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบสำรวจประวัติการได้รับการทารุณกรรมของพรฤดี นิธิรัตน์ (2540) และ (3) แบบวัดความหวัง (Hope Scale) ของ Snyder (Snyder et al., 1991) ซึ่งแปลโดย นภาพร วงศ์ใหญ่ (2542)

ผลการวิจัยพบว่า

สมมติฐานการวิจัยได้รับการยอมรับโดยคะแนนความหวังของเด็กที่ถูกทารุณกรรมกับเด็กที่ไม่ถูกทารุณกรรม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ($t = - 7.715$) กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างเด็กที่ถูกทารุณกรรมมีค่าเฉลี่ยคะแนนความหวัง ($\bar{X} = 22.33$, $SD = 1.71$) ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความหวังของกลุ่มตัวอย่างเด็กที่ไม่ถูกทารุณกรรม ($\bar{X} = 25.28$, $SD = 2.42$)

ABSTRACT

TE 156779

The purpose of this descriptive research was to compare the hope of abused children and non abused children. The samples were 120 children between 6 – 12 years old who live in Chiang Mai. The samples were selected by purposive sampling method. The samples composed of two groups, namely, 60 abused children and 60 non abused children.

The research materials were (1) general information questionnaire ; (2) abused history questionnaire and (3) Hope scale.

The result of the study was found that the research hypothesis was accepted, that is, the Hope Scores of Abused and non – Abused Children were 'significantly different ($t = - 7.715$, $p < .01$). The mean of Hope Scores in Abused Children ($\bar{X} = 22.33$, $SD = 1.71$) were lower than the mean of Hope Scores in non – Abused Children ($\bar{X} = 25.28$, $SD = 2.42$)